

شمعی به یاد لشکر خوبان

این روز و شب‌ها شنیدن صدای سوزناک نوحه که در هوا موج می‌زند و به گوش جان ما می‌نشیند، پرنده‌ی خیال را به ۱۳۸۴ سال پیش، یعنی عاشورای ۶۱ هجری، و دشت نینوا می‌برد.

فرشته‌ها هم برای مراسم عزای امام حسین^[ع]، خود را به زمین می‌رسانند. انگار در شهادت امام حسین^[ع] زمین و زمان گریه می‌کنند و به تنهایی زینب و بازماندگان عاشورا فکر می‌کنند. همه به یاد اسرای کربلا در تاریکی‌های شب تنها می‌نشینند و به یاد اهل بیت پیغمبر اشک می‌ریزند.

هر غروب از شب‌های ماه محرم، دیدن شمع‌هایی که کنار طاق آجری مسجد روشن می‌شوند در دل عزاداران آتشی روشن می‌کند که همه‌ی تاریکی‌های تاریخ را کنار می‌زند. انگار همه‌ی دلاوران، نغریه‌نفر عاشقان و سپاه خوبان حسین^[ع] را می‌توانی ببینی که برای مبارزه با لشکر بدی و سیاهی یزید، به میدان می‌روند و برای زنده ماندن دین اسلام،

شجاعانه چون شیر می‌جنگند و با افتخار به شهادت می‌رسند. شمع‌های «شام غریبان» سوسو می‌زنند و آن قدر به آسمان نور می‌تابانند که

سپاه دشمن غروب عاشورا که همه سپاه امام حسین^[ع] را به شهادت رسانده بودند، بی‌رحمانه امام سجاد^[ع]، حضرت زینب^[س] و سایر زنان و کودکان را از خیمه‌ها بیرون و به اسارت بردند و خیمه‌ها را آتش زدند.

